

biết rằng anh ta chịu một thiệt hại không gì gỡ lại được khi tự giết chết mọi cố gắng danh vọng và mong muốn đạt được một điều gì đó trong đời.

Hàng triệu người sau khi tốt nghiệp một trường nào đó bỏ qua khả năng học thêm cũng vì sợ bị phê phán (ôô dào, học suốt đời - chết vẫn dốt).

Nhiều người cho phép họ hàng phá hoại cuộc sống của mình bằng những suy luận trích thượng về vấn đề nghĩa vụ mà thực tế chẳng đáng giá một xu. (Có nghĩa vụ không có nghĩa là cho phép người khác phá vỡ những cố gắng và kế hoạch về danh vọng của mình, hoặc tước bỏ quyền có cuộc sống riêng và quyền tự quyết định của bạn).

Tiếp tục. Nhiều người không sử dụng cơ hội trong kinh doanh vì sợ bị phê phán khi thất bại. Những con người này quá rõ: nỗi sợ hãi bị phê phán còn lớn hơn mong muốn thành đạt.

Nhiều người không đặt ra cho mình mục tiêu cao, thậm chí không dám lựa chọn công danh chỉ vì sợ họ hàng và ô bạn bè chỉ trích: ô Trúng khôn hơn vịt! à hoặc ô Đừng chõ mũi vào! à

Khi Andrew Carneghi đề nghị tôi dành hai mươi năm để xây dựng học thuyết về thành đạt cá nhân - học thuyết mang tính tổng kết triết học, - cảm giác đầu tiên của tôi là sợ hãi: không hiểu mọi người sẽ nói gì? Đề nghị của Andrew Carneghi đặt ra cho tôi mục tiêu lớn đến nỗi chỉ cần đạt một phần nào đó là tôi cũng đã rất hạnh phúc rồi. Bỗng nhiên trong nhận thức của tôi xuất hiện một loạt lý do biện bạch để từ chối tư tưởng nói trên, và tất cả vẫn chỉ là hậu quả của nỗi sợ hãi bẩm sinh - nỗi sợ hãi bị lên án. Có một tiếng nói nào đó từ bên trong thì thầm với tôi: ô Đó không phải việc của mi - công việc quá lớn lao và nó sẽ chiếm toàn bộ phần đời còn lại, những người thân của mi sẽ nghĩ gì? Mi kiếm đâu ra tiền để nuôi thân? Chưa ai bắt tay xây dựng một quan điểm thành đạt mang tính triết học chặt chẽ, mi có quyền gì, mi, nhà triết học nửa mùa? Mà mi là ai mà dám đặt cho mình những mục tiêu cao như vậy? Hãy tỉnh lại đi, mi sinh ra và lớn lên ở đâu, mi có thể biết gì về triết học - khoa học của tất cả các bộ môn khoa học? Mọi người sẽ bảo mi là đứa gàn dở (và đúng là về sau họ nói thế thật). Tại sao trước mi chưa ai nghĩ đến việc đó, mà nếu có nghĩ, sao chưa ai làm? à

Những ý nghĩ như vậy thoáng nhanh như chớp trong nhận thức của tôi. Dường như cả thế giới đột nhiên nhìn tôi mỉa mai - có nghĩa là phải chối bỏ mọi mong muốn phát sinh từ đề nghị của Ngài Carneghi.

Lúc đó và về sau tôi còn nhiều cơ hội giết chết mọi cố gắng hiệu danh của mình trước khi nó chiến thắng hoàn toàn và bắt đầu kiểm soát mọi hành động của tôi. Sau này, khi đã có kinh nghiệm sống, tôi rút ra kết luận rằng phần lớn số người sinh ra trên thế giới này là chết lưu hoặc đẻ non, và những người đẻ non rất cần không khí dưới dạng một kế hoạch hành động cụ thể, và hành động trực tiếp, tức thời. Thời gian hoài thai một tư tưởng chính là thời gian sinh ra tư tưởng đó. Mỗi một phút giây sống làm tăng cơ hội tồn tại